

Zalai Közlöny 1909.02.01. 1-2. oldal, 2. hasáb, alul

Nyers Gyuri meghozza Szélvészt.

Írta: HALIS ISTVÁN

Azt a négy heti szabadságidőt, melyet (annak dacára, hogy az állam már negyven év óta hat heti szünidőt ad a fogalmazóknak) a régi kicsinyeskedő fölfogás a kanizsai városi tisztviselőknek engedett, Keszthelyen szoktam tölteni huszonöt esztendőtlől fogva.

Mert újra meg újra meg kellett erősíteni a Balaton erőtadó vizében az idegeket, hogy a következő évben megint kibírják a hivattal járó mérgelődést.

Az 1891(?)-ik esztendőben az egyik hivatalom: a községi bírászkodás, (mely tisztségre különben a közgyűlés sohase rendelt ki, bár minden évben ki kellett volna rendelni egy vagy több tisztviselőt, én ellenben ingyen viszem húsz év óta.) különösen megtámadta idegeimet. Szplin kerülgetett.

Beköszöntött a július. A fölséges nap arany sugarai gyönyörűen táncoltak kint az utcán. Ezt látva, hivatalos szobám, mintha egyszerre börtönné változott volna. Fojtott a levegője.

Nem tudtam kitartani. Mennem kellett! De nem volt pénz! Mert a városi tisztviselők kaptak ugyan jutalmat minden évben s az elég lett volna fürdőzésre, azonban csak a „jó gyerekek” kaptak. Én pedig akkor is, meg a fizetésjavításkor is „rossz gyerek” voltam.

Nem volt mit tennem: fölvettem váltóra száz forintot. Aztán beadtam azonnal a tekintetes tanácshoz jelentésemet szabadságidőm megkezdéséről. És anélkül, hogy megvártam volna a „tudomásvételt,” (utóbb ki is kaptam érte!) hamarjában összeszedtem a „cucolékot” és mentem Keszthelyre.

Ott már az első félórán kaptam lakást Ring bácsinál. (Utcai lakást, tiszta fehér ágyneművel meg takarítással együtt negyven krajcárért.) A másik félórán pedig intim barátságot kötöttem a többi fürdő vendéggel. Az egyik vendég Zob Lajcsi, azzal a tervvel állott elém, hogy menjünk el Füredre (részben vasúton, részben gőzhajón,) aztán onnan jatton szépen végig hajózzuk hosszában az egész Balatont, Füredtől Keszthelyig.

Akkor még csak a grófnak volt jattja, (Mary nevű pompás jószág.) de azt még megnézni sem volt szabad semmiféle embernek. Mivel pedig sokan szerettek volna vitorlás hajón járni, tehát a keszthelyi „Csónakda” megvásárolt egy olcsó jattot a balatonfüredi jatt-klubtól. A hajó hazaszállításával megbízták Nyers Gyurit, a gróf matrózát. (A gróf persze nem volt otthon.)

Ezt megtudta Zob Lajcsi és föl akarta használni az alkalmat. A Magyar Tengert hála Isten sokan szeretik. De Zob Lajcsinak a Balaton iránt való szeretete még azon a határon is túlment, ahogyan Csák Árpád meg Sági Muki szeretik.

Én rögtön felcsaptam utazó-társnak. Hip, hip, hurrá! Hajózni fogok! Az ördög vigyen el minden hivattal!

Még egy társ akadott Szervisz Bélában. Mindahárman hivatalnok-rabszolgák voltunk: egyik a postán, másik a bíróságnál, harmadik a közigazgatásnál. Mindannyian örültünk, hogy por helyett tengeri levegőt szívhatunk.

Zoli Lajcsi mint aféle praktikus utazó, késedelem nélkül hozzálátott a szükségességek beszerzéséhez: zsebébe tett sót meg paprikát. Aztán vett néhány csomag gyújtót meg szivart. Azonkívül szafaládit néhány koszorúval, meg vörös bort egy hordóval. Ki fogjuk mi tartani, ha mint hajótörötteknek valami lakatlan szigeten kell élnünk!

Másnap már el is utaztunk.

És Balatonfüreden hamarjában megkaptuk a jattot. Ott feküdt a vízparton. Az orrára Szélvész volt ráírva. Bordáit a szikrázó nyári nap kissé összerepesztette.

– Hiszen ezzel nem lehet hajózni! aggódik Szervisz Béla.

Nyers Gyuri barna arcán mosolygás fut végig és vidáman kiáltja:

– Semmi! Nem kell félni! Haza visszük mi a jattot!

Hisz akkor se baj! Jó kedvben munkához fogtunk. Szélvészt belecsúsztattuk a Balatonba és megraktuk a sokféle kinccsel.

Erős északi szél fodrozza a szeszélyes Balatont. Gyönyörű utazásunk lesz! Ezzel a széllal úgy megyünk, mintha gőzhajó vinne.

A praktikus Zob Lajcsi kerített a partról egy tucat nádszálat és azokat átalakította boros poharaknak. Tudniillik kifúrta végig, s a nádcsőveken keresztül inni lehetett a hordóból.

Mindezek után beülünk a Szélvészbe. Mink az életen kívül semmitse kockáztunk. Nem tudunk úszni, se kormányozni s így utazásunk fölségesnek ígérkezik. Kísérő csónakot nem viszünk.

Szélvész pompásan fut a víz tetején, boldog megelégedés ül ki az arcunkra. Isten veled, szárazföld!

Az indulás után tíz perc múlva már vízben totyognak a lábaink. Az összeszáradt bordák mindenütt beeresztik a vizet.

– Semmi! mondja Nyers Gyuri.

Ha ez is semmi, akkor rendben vagyunk!

Hozzáfogunk és jókedvvel merjük a vizet csónakunkból. Szervisz Béla lehúzza manzsettáit, hogy annál inkább kivegye részét a vízmerés szokatlan élvezetéből.

A szél észrevehetően haragosodik. A habok gyönyörűen ostromolják jattunkat. Egyszerre keresztül csap a jatt fölött egy hatalmas hullám és csontig átáztat. Egyik roham után jön a másik. A betóduló hullám ereje majd felborít bennünket. Kissé aggódva nézünk Nyers Gyurira.

— Semmi! mondja és mosolyog hozzá.

(Folyt. köv.)